

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1893/2021
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Миодраг Василијевић, адвокат у ..., против туженог ЈП Електропривреда Србије Београд, ул. Балканска бр. 13, ради поништаја решења отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2978/20 од 29.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 18. новембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2978/20 од 29.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2057/18 од 05.06.2019. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд поништи као незаконито решење бр. .. којим се отказује уговор о раду тужиоца АА и тужене ЈП Електропривреда Србије бр. .. од 01.01.2007. године са припадајућим анексима уговора о раду закључно са анексом бр. 2 бр. .. од 19.12.2017. године. Одбијен је и тужбени захтев којим је тужилац тражио да га тужени врати на рад на послове на којима је радио до уручења незаконитог решења. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2978/20 од 29.12.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној

дужности. Ревизијским наводима којима се указује да нижестепени судови нису правилно и потпуно ценили исказе саслушаних сведока, нити су из истих могли утврдили релевантне чињенице, суштински се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, па како се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, то ревизијски суд ове наводе није посебно ценио.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу анекса уговора о раду од 22.12.2017. године распоређен на послове референта за одржавање ММ, Службе за одржавање ММ, Сектор за одржавање ЕЕОИММ, Одсек за техничке услове Тужилац је неоправдано изостао са рада три дана 14.03, 15.03. и 16.03.2018. године. Утврђено је да тужилац није тражио писменим путем коришћење годишњег одмора, нити је добио решење о коришћењу годишњег одмора за период од 05.03. до 16.03.2018. године, нити је тражио одобрење за изостанак. Тужиоцу је достављено упозорење од 02.04.2018. године у коме је наведено да се упозорава на постојање разлога за отказ уговора о раду од 01.01.2007. године због тога што је неоправдано изостао са рада у временском периоду од 05. марта до 16. марта 2018. године, чиме је учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 8. став 1. тачка 12. уговора о раду од 01.01.2007. године. Чланом 8. алинеја 12. Уговора о раду тужиоца, неоправдано изостајање са посла три узастопна радна дана предвиђено је као повреда радне обавезе због које послодавац може да откаже уговор о раду. Решењем туженог од 23.04.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.01.2007. године са припадајућим анексима, због неоправданог изостанка са рада у временском периоду од 05.03. до 16.03.2018. године.

На основу утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је испуњен отказни разлог у конкретном случају, јер је утврђено да је тужилац био неоправдано одсутан са рада у периоду од 05.03.2018. године до 16.03.2018. године, а тужилац у току поступка није доказао своју тврдњу да је у спорним данима користио одсуство на име неискоришћених слободних сати или неискоришћеног годишњег одмора за 2017. годину. Из наведених разлога нижестепени судови су одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и за враћање тужиоца на рад код туженог.

Ревидент не прихвата изнето становиште нижестепених судова. Посебно указује да је тужиоцу било одобрено коришћење плаћеног одсуства на основу склапања брака, да није искористио годишњи одмор за 2017. годину и да је имао тзв. „неискоришћене сате“ из претходног периода. Такође наводи да се није лично изјаснио на упозорење пред отказ уговора о раду, већ да се у његово име изјаснила Синдикална организација Слога чији је члан био, што тужени у поступку отказа уговора о раду, а ни судови у поступку одлучивања о тужбеном захтеву, нису узели у обзир приликом доношења одлуке. Такође ревидент указује да су у упозорењу пред отказ уговора о раду наводи да тужилац није радио почев од 03. марта 2018. године па закључно са 19. мартом 2018. године, а нижестепени судови утврђују да је тужилац наводно изостао са рада у дане 14, 15. и 16. март 2018. године.

Ревизија тужиоца није основана. Правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право на основу ког су одбили тужбени захтев.

Без утицаја на правилност побијаних одлука су наводи ревидента да су нижестепени судови утврдили да је тужилац изостао са рада у дане 14, 15. и 16. март 2018. године, док из образложења из упозорења пред отказ уговора о раду и решења о отказу уговора о раду, произилази да се тужиоцу ставља на терет да је изостао са рада у периоду од 05. до 16. марта 2018. године. Ово из разлога што је члану 8 став 1. тачка 12 уговора о раду од 01.01.2007. године као отказни разлог предвиђено неоправдано изостајање са посла три узастопна радна дана (или пет радних дана са прекидима у току године), па у ситуацији када су нижестепени судови утврдили да је тужилац неоправдано изостао са посла у дане 14, 15. и 16. март 2018. године, наведене чињенице представљају потребан и довољан разлог на основу кога се може дати отказ уговора о раду, без обзира да ли је тужилац био присутан на послу у данима пре 14. марта 2018. године.

Такође, нису од значаја ревизијски наводи којима се указује да је тужени у поступку отказа уговора о раду пропустио да цени мишљење Синдикалне организације од 10.04.2018. године, која се у име тужиоца изјаснила на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. У члану 181. Закона о раду, јесте прописана могућност да запослени уз изјашњење приложи мишљење синдиката чији је члан, те да је послодавац дужан да размотри приложено мишљење синдиката. Међутим, послодавац није у обавези да писмено одговори на мишљење синдиката, нити је наведено препрека за давање отказа уговора о раду уколико су испуњени други материјалноправни и процедурални услови из члана 179. и 180. Закона о раду. Стога, чињеница да послодавац, а ни нижестепени судови нису посебно образложили оцену изјашњења синдикалне организације о постојању разлога о отказ уговора о раду, не утиче на правилност побијаних одлука, код утврђене повреде радне обавезе од стране тужиоца која је предвиђена као разлог за отказ уговора о раду.

Ревизијским наводима у којима тужилац понавља чињеничне тврдње да је имао „неискоришћене сате“ из претходног периода, као и неискоришћени годишњи одмор из 2017. године, те да је требало ценити разлоге што га сведоци нису виђали у предметном периоду, изостанак комуникације са руководиоцима, синдикална задужења као оправдан разлог да изостане са посла, ревидент побија правилност утврђеног чињеничног стања што, како је наведено, нису законом предвиђени ревизијски разлози, према одредбама члана 407. став 2. ЗПП. Нису основани ревизијски наводи да није утврђена кривица тужиоца за повреду радне дисциплине, јер се тужиочева одговорност заснива управо на чињеници да је изостао са посла три дана, а да изостанак није оправдао.

Позивање тужиоца на ангажовање у синдикалној организацији у којој је био члан је без значаја, јер тужилац у конкретном случају није изложен штетном поступку послодавца, посебно не због његове активности или статуса члана синдиката.

Имајући у виду да из чињеничног стања произлази да су у конкретном случају испуњени материјалноправни услови за отказ уговора о раду у смислу члана 179. став

2. тачка 5. Закона о раду и члана 8. став 1. тачка 12. уговора о раду од 01.01.2007. године, те да је тужени уговор о раду отказао уз поштовање процедуре прописане одредбама члана 180. и 185. Закона о раду, Врховни касациони суд закључује да су побијане одлуке правилне, а ревизија тужиоца неоснована.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози које суд пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић